

Koludar. Opomnim še tudi veselo novico, da je sekcija turistično društvo za Primorsko sklenilo na Logu v Trenti zidati novo kolibo (Klubbütte) ženjalnemu pesniku „Zlatorogu“ na čast. Za Treviso bode to podvzetje v gmotnem obziru koristno in upajmo, da jim bo donosalo zdaten dobiček. Pozdravljamo to kolibo in želimo Trentarjem obilo turizmo, kojim bi pot kazali v naše visoke gore in pitoreske kraje, ter tako pomagali širiti slutstvo naših gor.

Iz Solkana, 1. junija t. l. (Izv. dop.) Ker se nikdo ni oglasil o zadnji besedi naše čitalnice, doždeva se mi — dasi nekoliko prepozno — primerno poročati, da se ne bo mislilo, tudi naša čitalnica je raspała, kakor — žalibog — uže toliko njih v naši okolici. Po dolgem prenehljaji priredila je naša čitalnica dne 9. maja o priliki obč. zbora besedo s plesom. A ni prišlo prav obilo obiskovalcev; sploh se je ohladilo veselje našega občinstva do narodnih veselice. Ne vem, so li uzrok slabe letine ali naše čitalnice same; preporedkoma se oglašajo, da jih skoro pozablja naše občinstvo. Menim, da so privedle k temu malomarne čitalnice, ali bolje rečeno, njih vodje: vsaj vendar ne preseza mala ustopenina k takim veselicam moči naših rodoljubov.

Omenjeno veselico pričela je tombola. Igra „Metuljevost“, ktero so igrali soudje čitalnični iz Gorice in Vertobje, versila se je precej povoljno. Gledé petja šempeterakim in domačim pevcem gre posebna hvala. Opozoriti moram čitalnični odbor, da drugikrat objavi bolj jasno vse točke na vabilu, da ne zapusti občinstvo dvorane, dokler se ne izvrši program. Odbor naj bi bolj pazno gledal na red in prijazno sprejemal udeležnike v dvorano. Omenil sem uže zgoraj, da je bila ta veselica o priliki letnega občnega zbora naše čitalnice. Predsednik pozdravil je začeni zborovanje prav prijazno navzoče ude; tajnik prečita v kratkem poročilo odborovega delovanja — se ve da malo delovanja, malo pisanja; blagajničar naznanil je, da je denarnični stan še primerno ugoden. Na to volil se je novi odbor, in sicer so voljeni: predsednik g. M. Pezdik; podpredsednik: g. T. Jug; denarničar: g. J. Makuc; odborniki: gg. Mozetič, St. Makuc, Ličar Jož. Vuga, Aug. Kovačič, And. Milost.

Ker so voljeni večinoma prejšnji odborniki, moramo jim priporočati, naj zanaprej z iskrenejšim delovanjem dokažejo, da znajo prav ceniti skazano jim zaupanje; pa naj jih vsak po svoji moči podpira, da v lepejši složnosti in z marljivim delom rešijo narodno čast našemu Solkanu.

Politični pregled.

S ČESKEGA. — Naše misli in naše srce biva te dni na Českem, in sicer v zlati Pragi, kjer se mudi svetli cesar uže več dni, od toreka zjutro. Vladni in polvladni listi so sicer vedno trdili, da potovanje Nj. Veličanstva na Česko velja le vojaškim vajam po raznih mestih, pa da nima političnega pomena. Ali strah in grizenje ustavaških časopisov na eni, nade avtonomnih na drugi strani so jasno kazali, da potovanje ima velevažen političen pomen. Tudi vsak,

svetenec vpricho škofov in zbrane duhovščine slovesno obljubi, trdno verovati vse resnice in zvesto spoštovati vse zakone in določbe svete cerkve.

Ko je to dokončano, kar trpi blizo tri četrtinke ure, začne sv. maša, od pristopnih molitev pod stopnicami do zadnjega versikeljnja iz Graduala pred Evangelijem kot:

DRUGI DEL SV. OPRAVILA.

Pontifikalno mašo opravlja sam škof posvečevalec, z njim vred pa tudi novoposvečeni škof, ravno tako kakor pri mašnikovem posvečevanju. Do konca pristopnih molitev so vsi pri glavnem altariju, novoposvečenec na levici posvečevalca, škofa asistenta pa pri svojih sedežih. Potem nadaljuje posvečevalec pontifikalno mašo po navadnem obredu na in pri glavnem altariju do Evangelija.

Novoposvečenec pa se poda po pristopnih molitvah k svojemu altariju, z njim škofa asistenta in vsi ki jim strežejo pri sv. opravilu. Novoposvečenec obleče narpred škofovsko opravo za sv. mašo: nogovice, opanke, prsni križec, tunicello, kazulo itd. Mitro pa, palico, prstan in rokavice prejme še le pozneje s posebnimi obredi. Na to nadaljuje tudi on sv. mašo, stoje na svojem altariju v sredi dveh škofov asistentov, bere pa sv. mašo le bolj tiho. Pri poslednjim versikeljnu pred Evangelijem peljeta škofa asistenta novoposvečenca sopet k glavnemu altariju do posvečevalca, sedečega na posebnem sedežu v sredi altarja. S tem prične

TRETI GLAVNI IN BISTVENI DEL SV. OPRAVILA ALI POSVEČENJE NOVEGA ŠKOFA.

(Dalje prih.)

ki trezno prevdarja, moral si je biti svest, da potovanje Nj. Veličanstva ni brez pomena v času, ko zapriseženi sovražniki Slovanstva vse moči in zvijače napejajo, da zabranijo sporazumljenje med narodi v Avstriji na podlagi pravice, ki privošči vsakemu svoje. Vedli smo, da pri tej priložnosti bode se nekoliko odgrnilo precej temno zagrinjalo, ki pokriva politični položaj v Avstriji. Hvala Bogu, Njih veličanstvo je tamkej spregovorilo besede, ki so nam odvalile težki kamen od srca, da čaka morda Taaffejevo ministertvo enaka osoda, kakor Hohenwarthejevo ali Belcredijevo. — Nj. veličanstvo je že sedemkrat pred tem obiskalo glavno mesto na Českem; vselej je zlata Praga sijajno in srčno sprejela svojega vladarja. Ali takrat presega sprejem vse dosedajne sijajnosti in priprave, tako velikanske so in tako navdušenost svedočijo. Obe stranki, nemško-ustavoverna in slovansko-avtonomna, tekmuje, da skažete svojo odkritosrčno udanost presvitlemu vladarju; odlikuje se pa povsod konservativno plemstvo. Cesar je med tem časom obiskal razne ustanove in sprejel razne deputacije. Na ogovore glavnih deputacij odgovarjal je cesar navadno v obeh deželnih jezikih, nemški in česki. — V torek in sredo večer bilo je mesto sijajno razsvitljeno, posebno pa je razsvitljava v sredo večer prekosila vse, kar je do sedaj Praga vidila. Svetli cesar se je peljal iz deželnega gledišča, kjer je bil enako sijajno sprejet, s cesarjevičem Rudolfom po glavnih ulicah razsvitljenega mesta. Ljudstva in gnječe je bilo toliko, da se je cesarska kočija le počasi naprej pomikala med ogromnimi živijo-klici.

O tem obiskovanju piše „Politik“, glavni list narodne stranke, da se ne sme več dvomiti, da vladar popolnem odobruje sporazumljevalno akcijo grofa Taaffeja, in da ni več misliti, kakor bi bila kak razlika med željami cesarjevimi in sistemom Taaffejevim.

Pomenljivo je to, da se Njih Velič. prav pohvalno pri neki priložnosti izrazilo o neumornem in vspešnem delovanju državnega zbora. To je velik udarec za neke govornike ustavaške v drž. zboru, ki so vedno v nič devali in sramotili delovanje avtonomne stranke.

Te in enake izjave, — ki kažejo trdno voljo in srčno željo presvetlega cesarja, da se narodi v Avstriji sporazumejo, — je Njih veličanstvo nalašč tako glasno in določno izgovorilo, da bi jih vsi okoli stoječi slišali, kakor so sami omenili. Po takih izjavah nam bije zdaj srce bolj mirno, ker bati se je bilo v resnici, da nam zagrizenost in kričanje ustavaškov sopet zmede štrečno kakor pod Hohenwarthom. Pa je tudi zadnji čas, da se slovanskim narodom v Avstriji enake pravice podelijo, kakor Nemcem, pred da hinavskega Bismarka skrivni nakani proti Avstriji dozori.

Mudilo se bo Nj. Veličanstvo na Českem in Moravskem do 12. t. m. — Med tem obiskuje razne mesta, da pregleduje napredek v vojaških vajah. — Kjerkoli se ustavi, ga spremljajo z nenavadno sijajnostjo in nepopisljivo navdušenostjo. — Nekaj to že pomeni, kar ustavikom ni po volji, nas pa z boljimi nadami napolnuje.

LJUBLJANA. — Sopet voljeni ustavaški župan Laschan je položil 3. jun. svojo prisego v roke dež. predsednika Winklerja. O tej priliki mu je dež. predsednik položil na srce, naj se trudi in dela, da se stranke porazumijo. Ali čujte! župan odgovori, da hoče strogo držati se ustavnih paragrafov. — Vemo, kaj to pri Laschanu pomeni.

Deželni poslanci narodne stranke bodo vendar ustopili v dež. zbor, pa s protestom proti nepostavnostim, koje so počenjali ustavverci pri zadnjih volitvah za dež. zbor.

HRVAŠKO. — Hrvati nadejajo se, da bo Granica v kratkem združena z Hrvaško.

SRBIJA. — Skupščina obravnava železnično pogodbo z Avstrijo. Dotični odsek jo je skor enoglasno sprejel na Rističevo pojasnilo. — Sploh

se razmere med Srbijo in Avstrijo vedno boljša.

NEMŠKO. Bismarkovo pogajanje z apostolskim sedežem se je razrušilo. Saj ni bilo drugega pričakovati. Bismark, le po notranjem položaji Nemčije prisiljen, se pogajati, ni nikdar nameraval do pravične sprave priti. Njegov namen je bil le, omamiti pruske katoličane s slepilnimi ponudbami, in s tem rešiti se za zdaj sitne zadrege, v koje je sam zabredel po svoji oholosti in trmoglavosti. Ali apost. sedež ne da se vjeti. Bismark bi bil moral to znati. — Da bi se zmaščeval, razglasil je Bismark nekoje odlomke o tem dolgem pogajanju. Nameraval je s tem svetu pokazati, da ni on kriv, če ni prišlo do sprave, temveč le nestrpljivi Rim, ki hoče povsod gospodovati. Ali mož je le samega sebe pri vsi svoji zvijači strašansko osramotil in pokazal se v svoji oholi in hinavski podobi. — Rim je na vse to mirno odgovoril, da mu je nemogoče privoliti v to, da se sv. cerkev na milost in nemilost Bismarku z zvezauimi rokami uda. Zdaj hoče Bismark na svojo roko pomiriti pruske katoličane, pa ne bo šlo.

RUSKO. — Ruska cesarica je umrla po dolgem bolehanju. Bila je neki blaga gospa. — V znamenje sočutje je Njih veličanstvo v Pragi odpovedalo obiskovanje nemškega gledišča in bakljado, namenjeno v četrtek večer.

Domače stvari.

Opomba. Da se je današnja številka „Soče“ nenavadno zakasnila, prišlo je od tod, da je bil njem duševni urednik preobložen z drugimi neodložljivimi posli, in da mu je slednjič — kedar je imel „Sočo“ sklepato — došla prežalostna vest, da je njegov brat, c. k. sodnik v Kamniku umrl; zatoraj prosimo za zamero vse p. n. gg. naročnike.

Gospod baron Pino, c. k. namestnik v Gornji Avstriji odpovedal se je deželnemu poslanstvu goriškemu; imeli bomo toraj v kratkem novo volitev poslanca za naš deželni zbor in sicer za mesto. Grado in trga Cervinjan in Monfalconu.

Dobrodelni koncert goriške čitalnice. Ko smo zadnjo številko našega lista razpošiljali, nismo mislili, da nam bode danes prijetna naloga sporočati o vétkem slovenskem koncertu, kojega smo že v prejšnjih številkah „Soče“ napovedali. Menili smo marveč, da naznanimo v denšnjem listu še-le natančen spored. A moral se je koncert dva dni pred določenim časom napraviti vsledi necih slučajnih ovir, o katerih pa pozneje kaj več spregovorimo.

Bil je tedaj koncert pretečeni četrtek v dvorani društva „Concordia“ na Travniku. Kmalu po napovedani uri prične svirati popolni orkester tuk. pešpolka Hess pod vodstvom g. kapelnika znano E. Titl novo „Ouverture po slovanskih napevih.“ Rečem znano, ker se je že tolikokrat igrala v naši čitalnici, a občinstvo jo je kakor še vselej spremljalo z burnim ploskanjem — znamenje, da se lepih narodnih pesni. „Kje dom je moj“ in pa „Hej Slovani“ nikedar ne naveliča poslušati. Radi bi kaj spregovorili o preciznosti in doveršenosti, s koje je vojaški orkester to kot naslednji dve svoji točki izpeljal, a reklo bi se vodo v Sočo napeljevati, ako bi hoteli zopet ponavljati ono slavo in pohvalo, koje je ta slavna godba že pri različnih priložnostih žela.

In vendar jej je bilo takrat naše občinstvo nekoliko nevaležno, nevaležno zato, ker je ni z ono pazijivostjo kot navadno spremljalo; pač verjetno, ako povemo, da je bila ta večer pozornost vseh poslušalced obrnjena le na čestito dvojico Gerbič. Z živo zadovoljnostjo sprejelo ju je občinstvo, ko sta stopila na oder, z neprenehljivim rokopoloskom zahtevalo ju je po izvršenju posamnih toček zopet pred se.

Gospod Gerbič bil je ta večer sé svojim glasom posebno dobro razpoložen. Schubert-ovega „Radovedneža“ in pa Meyerbeer-ovo „Romano iz Hugonotov“ pel je z neko lehkoto, z neko samosvestjo, da smo se mu kar čudili. Slišali smo g. Gerbiča peti pri predzadnjem koncertu v terzaškem gledališči „Fenice“, a pripoznati moramo, da se je njegov glas od takrat jako zboljšal. Veseli nas tedaj serčno, da njegova pljučna bolezen pretečene zime ne bo imela za glas nobenih nasledkov.

Gospa Gerbičeva zdela se nam je nekoliko terpeča; z glasom vsaj ni bila tako verlo dobro razpoložena kot zadnjič v Terstu. Rossini-jevo „Cavatino iz opere il Barbiere di Siviglia“ pela je začeta z neko nemirnostjo, a proti koncu se je polastila je zopet navadna hladnodernost. Posebno ugajali so občinstvu oni odskočni trili in pa oni nježni „staccato“ na končni te pesmi. Mnogo srečnejša bila je gospa v izvkrševanju Gounod-ove „scene in

